

Gelata

Hac nocte nix in monte splendet
Sine quidem vestigio
Et solitudinis regni
Me reginam invenio.
Hic ventus flemit ut interna tempestas.
Quamquam latuerim, vicit veritas.
Me hortantur illi tamen
Ut eandem quae sum occultem,
Sed repenter sapiunt omnes
Quid sit in me!
Libere, libere
Exsolvenda exsolvo.
Libere, libere
Nunc illis tergum verto.
Quid dicant
Mi nil est vere.
Pergat tempestas,
Nam numquam vexavit hoc frigus me.
Distantia hac tam parvae
Videntur res omnes.
Metus qui me constringebant
Non attingunt haud me.
Iam hora est explorandi
Et terminos sic temptandi.
Ab regulis me libero.
Surgo!
Libere, libere
Tunc ventus caelumque fio.
Libere, libere
Plorare desisto.
Firme sto,
Mansura hic.
Pergat tempestas!
In terram tandem potestatem diffundo.
Me' anim' ascendit ut spira in aer' ergo.
Capior repenter solo cogitato hoc:
Ad id praeteritum
Numquam haud reddibo.
Libere, libere
Hic surgam ut oriens sol.
Libere, libere
Perfectionem sperno.
Et sub diei
Luce sto firme.
Pergat tempestas!
Nam numquam vexavit hoc frigus me.